

nis" met het priesterschap geïncorpoereerd was. Dit kan gezien worden als een beschermende omhulling van de zo kwetsbare (want geringe) kennis. Door alle eeuwen heen heeft zich deze soort geheimhouding van de wetenschap waarvan de landmeter zich bediende, gehandhaafd. De schrijver van dit artikel herinnert zich nog hoe op de colleges in de Kadastrale administratie hij en z'n medestudenten er voor gewaarschuwd werden „niet te veel te vertellen aan het nieuwsgierige publiek”.

De combinatie priester-landmeter uit de oudheid brengt ons tot het signaleren van dergelijke associaties uit later eeuwen. Men kent immers de (op zichzelf staande) combinaties:

Petrus Plancius, theoloog-kartograaf.

Pater Nic. Leclerq, Jezuieter orde—landmeter. Hij trianguleerde b.v. Zuid Limburg 1710-1716 ⁵⁾).

Dominee W. A. Bachiene, Predikant-kartograaf \pm 1760 ⁶⁾, terwijl men, enigszins overdreven, de Paus Sylvester II (999-1003) als landmeter kan aanmerken, wanneer hij, nog als Benedictijner Monnik, de „practische geometrie” beoefent aan de Spaanse Universiteiten en o.m. het astrolabium naar West Europa brengt. Een goed inzicht in de status van de landmeter is echter niet gediend met dergelijke uit hun verband gelichte feiten, die tijdgenoten misschien nog wel met meer recente voorbeelden zouden kunnen aanvullen.

In de Egyptische en Babylonische oudheid vinden we ook bewijzen van het toepassen van de landmeetkunde voor technische doeleinden. Het laat zich indenken dat deze ingenieursbezigheden maar al te graag door de landmeters-geschiedschrijvers geannexeerd worden als landmeetkundige werkzaamheden. De „Papyrus van

⁵⁾ S. J. Fockema Andreae en B. van 't Hoff: „Geschiedenis der Kartografie van Nederland”, p. 60-62.

⁶⁾ idem.